

Verhaal Ton Bastings

Even voor stellen: mijn naam is Ton Bastings
Bij deze mijn eerste reisverslag.

Mijn eerste reis ging naar Bagdad met een Mercedes 20-22, totaal gerenoveerd incl. (kiezer) airco voor de firma H Bloem uit Heel. De zeilen trailer stond reeds aangekoppeld met een lading van ongeveer 15 ton "dus dit viel mee" mijn reis ging via München naar Graz naar de (toen nog) Joegoslavische grens "dit duurde enkele uren". Eenmaal in Joegoslavië kwam de auto put (autobaan) naar Beograd (hotel international) goed geslapen en verder richting Sofia (hoofdstad Bulgarije). Nadat je door een bad was gereden om de banden te ontsmetten dit i.v.m. mogelijke ziektes verder door Bulgarije.

Volgend obstakel was de grens met Turkije. Na anderhalve dag begon mijn reis in een land dat mij heel vreemd was. Mijn eerste station was "de Londracamping" bij Istanbul en daar begint mijn verhaal: Aangezien wij in die tijd niet over gsm beschikten konden wij daar faxen en konden daar ook overnachten eten en drinken. De chauffeurs die daar kwamen, kwamen terug of gingen naar het midden oosten. Dus na 2 dagen bijkomen van een rit van ongeveer 3000 km even uitrusten (West Berlin) voor insiders. Vandaar uit vertrok ik met een Engelse collega die ook naar Bagdad ging. Over het gebergte richting Ankara (trouwens levens gevaarlijk) kwamen we in Akserai dit was ook zo'n truck camping. Daar aangekomen was er een Amerikaan en hij vertelde ons dat hij de truck van een Duitse collega had overgenomen en dat hij net met het vliegtuig vanuit Ohio USA en met de taxi via Ankara was overgekomen. Dus waren we in Akserai met Joe uit de U.K, Jack uit Ohio, en ik. Bij opgaande zon reden wij richting Adana via het Taurus gebergte. Joe voorop, dan ik en dan Jack. In de afdaling van de Taurus kwam Jack luid toeterend voorbij, het rookte aan alle kanten, na dat hij voorbij kwam zagen we rookwolken onder zijn motorkap vandaan komen, dus einde oefening (remmen verbrand en motor ontploft na 200km) dus dag Jack.

Onze reis ging verder richting de grens van Irak Habur Zakho (grens Turkije-Irak) van daar uit richting Bagdad waar wij 3 a 4 dagen moesten wachten om vrij te maken. Toen was Bagdad een wonderbaarlijke stad, maar we hebben daar wel genoten, aan het strand van de Tigris. Eenmaal leeg ging onze reis terug via Mesopotanië, want Joe wist de weg. Joe reed voorop van 's morgens 6 uur tot 's avonds 6 uur en had in die tijd meerderen ezels GEKILD!! 's Avonds stopte wij ergens om te overnachten en Joe sprak mij aan met de woorden "Do you know me?" ik antwoordde daar op "No". Hij zei "I'm Joe.....Joe, the donky killer!!" Met zijn griezelige blik staarde hij me aan en maakte een vreemd lachje. Oké volgende dag reed Joe weer voorop. Richting Hama (Syrië). Grens overgang Irak Syrië zeer soepel (want er kwam nooit iemand). Volgende overnachting was in Hama de stad van het goud. Joe wist de weg we kochten diverse sieraden voor een leuke prijs(goud). Van uit Hama terug richting Turkse grens. Joe zag een ezel en kon het niet laten maar zag waarschijnlijk niet dat achter die ezel een betonnen paal stond OOPS!! Ezel weg en de helft van de cabine van Joe ook weg (Ai dat zag hij niet aankomen, maar je moet wat over hebben voor je hobby).

Alleen moest ik mijn reis vervolgen dit lukte vrij aardig daar ik geen vracht meer had. Aangekomen aan de Turks Griekse grens genaamd Ipsala. Na een grondige controle was alles oké. Mijn overnachting in Alexandroupolis was weer in EU. Ik had heerlijk gegeten en geslapen. Zondag 's morgens 5 uur vertrok ik uit Alexandroupolis en wilde die dag zo ver mogelijk door Joegoslavië komen, maar mijn reis duurde niet lang. Ongeveer 3km buiten Alexandroupolis werd ik door mijn trailer van de weg geduwd en landde 5 meter lager op het strand. Oorzaak afgebroken king pin. De trailer hing boven mij in een olijvenboom maar ik was groggy. Mijn knieën en ribben waren zwaar gekneusd en mijn voorhoofd had kennis gemaakt met vooruit van de Mercedes maar die was gelukkig nog heel. De accu's lagen 10m verder op het strand tussen de schelpen. Maar niet getreurd de Griekse politie kwam er aan. Zij verzorgden mij dagelijks met feta, retzina en andere vormen van Grieks voedsel. Waarvoor mijn hartelijke dank. Voor mosselen hoefde ik maar 10 meter de zee in te lopen en mijn handen uit te steken. Mijn trailer moest ik zo goed en slecht als het kon af breken, want een collega zou die komen ophalen (Chris Fens). Na een week was de Mercedes truck met medewerking van een goede Griekse monteur weer rijbaar. Het chassis was geknikt en de truck was eigenlijk Total-loss. Toen ik weer terug kwam in Nederland dacht ik dat dit mijn eerste en laatste reis geweest was, in tegendeel ik moest in de garage komen bij Henk waar een splinter nieuwe Daf midden oosten uitvoering voor mij klaar stond. En de derde ezel ging weer de weg op richting zandbak.

Volgend verhaal volgt, Groetjes Ton.

MIDDEN OOSTEN
CHAUFFEURS NEDERLAND

